

Öğrencinin Öğrenmesine Odaklanma

Öğretimin merkezinde oldukları geleneksel sınıflarda başarılı olan öğretmenler, denetim odağını (kontrolü), daha az tahmin edilebilir ve daha az düzenli olan öğrenci merkezli etkinliklere bırakmayı genellikle zor bulurlar. “Her şey yolundayken niçin değişmeliyim?” sorusunu sorarlar. Kesin ve net doğru cevapları olmayan etkinliklere karşı olan öğrenciler gibi, öğretmenler de öğrencilerinin kendi öğrenmelerinin kontrolünü ele geçirdikleri sınıfların karışıklığıyla başa çıkmada ara sıra zorluk çekerler.

Ancak, öğrencilerin, üst düzey düşünme, ekip çalışması ve problem çözme gibi 21’inci yüzyıl becerilerini öğrenmeleri için, farklı bilgi alanlarında gerçek yaşamdaki işlere benzeyen karmaşık projelerle meşgul olmaları gerekir. Ayrıca kendi öğrenme gelişimleriyle ilgili sürekli bilgi de almalıdırlar. Araştırmalar, bu tür değerlendirmenin öğrencinin öğrenmesi üzerindeki olumlu etkisini açıkça göstermektedir (Black, 1998).

Öğrenci merkezli öğretimin ve ara (geliştirme amaçlı) değerlendirmenin, öğrencileri kendi öğrenmeleriyle meşgul olmaya motive etme gücü olduğuna inanmak için geçerli nedenlerimiz olmasına rağmen, öz-yönelime giden yol genellikle kolay bir yol değildir. Söz söylemeyen gözlemciler ya da uyuklayan seyirciler olmaya alışık biçimde yetişmiş öğrenciler, özellikle diğer derslerde pasif öğrenci olmaları beklendiğinde, çok çalışmak zorunda olmalarına kızabilirler. Black’in projesindeki bir öğretmen, işini düzgün yapmamakla suçlandı; çünkü öğrencilerine sınavda çıkabilecek soruların cevaplarını ezberleyecekleri notları vermemiştir.

Öğretmenler ayrıca geleneksel uygulamalardan vazgeçmeyi zor bulabilirler. Ara (geliştirme amaçlı) değerlendirme, notların önemini azaltır ve öğrenmeyi vurgular. Öğrencilerden, amaçlar belirlemeleri ve kendi ilerlemelerini izlemeleri istenir. Yaratıcı olmaya, risk almaya ve soru sormaya teşvik edilirler. Kısaca, kendi öğrenmeleriyle ilgilenmeleri beklenir. Bazı öğretmen ve öğrenciler için bu büyük bir sıçramadır.

Dışarıdan gelen ödüllere odaklanan geleneksel sınıflar, öğrencilerin kendileri hakkında sadece öğrenciler olarak değil, öğrenenler olarak düşünmelerine az fırsat verir.

Sınıf kültürü ödüllere, altın yıldızlara, notlara ya da sınıf sıralamasına odaklandığında, öğrenciler öğrenmelerini geliştirmekten ziyade en iyi notları almanın yollarını ararlar. Belirtilen sonuçlardan biri de şudur ki seçim şansları olduğunda, zor işlerden kaçınırlar. Doğru cevap konusunda ipuçlarını arayarak zaman ve enerji de harcarlar. Aslında, çoğu başarısız olma korkusuyla, soru sorma konusunda isteksiz hale gelir (Guskey, 2005).

Notlar, birçok sınıfta ortadan kalkmayacaktır; ama öğretmenler, kolaylıkla sayılabilir ve doğruluğu kanatlanabilir işlere odaklanmaktan ziyade, bir ödev ve öz-değerlendirme yoluyla öğrenmenin hakiki değeri üzerine odaklanarak, bunların önemini en aza indirmek için çalışabilirler.

Eğer öğrenciler kendi öğrenmelerinin kontrolünü ele geçirmek isterlerse; işbirliği, problem çözme ve eleştirel düşünme gibi belli beceriler konusunda öğretim ve desteğe ihtiyaçları vardır. Black’in çalışmasındaki

öğretmenler gibi ara (geliştirme amaçlı) değerlendirmeyi etkili bir şekilde kullanan öğretmenler, öğrencilerin öğrenmesine yönelik düşünme biçimlerini geliştirmeye ihtiyaç duyarlar. Öğretme, alan bilgisi vermeyle daha az, düşüncelerini zorlayacak şekilde yeni içeriği uygulamalarına izin veren ve 21'inci yüzyıl becerilerinden öz-yönelim ve işbirliğini geliştirmelerine yardımcı olan, gerçekçi işler etrafına öğretimi inşa etmeyle daha çok ilgili olmalıdır.